

ZA ZVÍŘÁTKY NA FARMĚ

Napsala Marcela Kotová

Ilustroval Michal Sušina

bambôok®

ZA ZVÍŘÁTKY NA FARMĚ

Napsala Marcela Kotová

Ilustroval Michal Sušina

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Marcela Kotová

Za zvířátky na farmu

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401
www.grada.cz
jako svou 7474. publikaci

Ilustrace Michal Sušina
Odpovědná redaktorka Jana Novotná
Sazba a zlom Antonín Plicka
Zpracování obálky Antonín Plicka
Počet stran 56
Vydání 1., 2020

Vytiskla tiskárna TNM print s.r.o.

© Grada Publishing, a.s., 2020
Cover Illustration © Michal Sušina

ISBN 978-80-271-1419-1 (ePub)
ISBN 978-80-271-1418-4 (pdf)
ISBN 978-80-271-2573-9 (print)

OBSAH

Vítejte na farmě!	7
Hurá za zvířátky	9
Zvířecí promenáda	13
Co tu dělá Mařenka?	17
Kdo to tady plive?	21
Kdo se to tu napařuje?	25
Čas na svačinku	29
Cesta ke kravičkám	33
Dědeček Rikoušek	37
Ovčí sekačka	41
Rozloučení se zvířátky	45
Přijďte zas!	49

VÍTEJTE NA FARMĚ!

V malém údolí u řeky Rolavy stojí krásná farma. Jmenuje se Kozodoj. Na farmě žije spousta zvířátek – od malých kuřátek až po velké koně. Všichni tu mají svá obydlí, ale také výběhy, kde se můžou celý den prohánět s kamarády.

O všechna zvířátka tu s láskou pečuje farmářka Pavlínka se svým synem Matějem. V hospodářství mají ale hodně práce, a tak jim pomáhají i jejich přátelé. Na farmě si totiž se zvířátka nejen hrají, ale musí taky sekát a sušit trávu, shánět zvířátkům potravu, čistit jim výběhy, hřebelcovat koně, pečovat o kravičky, stříhat ovečky, sbírat vajíčka, krmit prasátka...

Farmářům přináší všechna zvířátka i práce s nimi mnoho radosti. A nejen jim, také všem dětem i dospělákům, kteří sem pravidelně přijíždějí na hrátky se zvířátky a toulky po farmě. Ještě než návštěvníci dorazí na farmu, můžou si s dětmi pohrát na dřevěných prolézačkách v lesíku před bránou nebo si smočit nožky v blízké řece. Odvážlivci můžou vylézt do skal nebo jít jen tak houbařit do lesa. Mlsouni se zase můžou občerstvit v bistru jménem Osvěžovna. A když si všichni dosyta užijí krásy okolní přírody, přijdou si na farmu pohrát se zvířátky nebo se třeba povezít na koních.

Chtěli byste si s námi také prohlídnout všechna zákoutí farmy a seznámit se s místními zvířátky? Jen račte dál! Farmářka Pavlínka vás již čeká.

Poslouchali jste pozorně?

- Jak se nazývá farma?
- Jak se jmenuje paní farmářka?
- Kdo je Matěj?

Naučte se nazpaměť básničku

Farma Kozodoj

1. V údolíčku farma stojí,
Kozodoj se jmenuje.
Zloduch, ten tu neobstojí,
šťěstí s láskou nám kraluje.
2. Čerstvý vzduch a vůně lesa,
pro zvířátka světa ráj.
Farmářům jen srdce plesá,
s láskou se vždy postaraj.

HURÁ ZA ZVÍŘÁTKY

„Jééje, kdo to křičí za bránou?“ podívovala se husa a natahovala krk, aby viděla za plot. Pak se splašeně rozběhla po farmě a kejhala na všechny strany: „Pozór, další prťata. A strašně křičí! Schovejte se! To se nedá poslouchat!“

Jakmile zvířátka husí varování slyšela, raději zalezla do svých obydlí a jen nesměle vystrkovala hlavy.

Skupinka dětí se blížila k farmě. Farmářka Pavlínka už na ně čekala u brány.

„Dobrý den, děti! Vítám vás i paní učitelku na naší farmě,“ přivítala je.

„Dobrý den!“ pozdravily děti a spořádaně se utišily.

„Než se půjdeme podívat za zvířátka, chtěla bych vám něco povědět,“ pokračovala paní farmářka klidným tichým hlasem. Děti ji pozorně poslouchaly a ani nedutaly. „Vzala bych vás ráda mezi naše zvířátka, ale musíte mi něco slíbit. Moc se na vás těší. Nesmíte ale křičet a běhat kolem nich, aby se nepolekala, a rozhodně je nekrmte svou svačinou!“ upozornila děti. „Zvířátkům tohle všechno moc ubližuje, a to my přeci nechceme, že?“ vysvětlovala dětem. Ty poslušně pokyvovaly hlavou. „Tohle je farmář Matěj, který vás teď provede naší farmou,“ představila nakonec farmářka svého syna.

„Dobrý den,“ pozdravily děti.

„Ahoj, děti! Těšíte se na zvířátka?“ zeptal se jich Matěj mile.

„Anóóó!“ ozvalo se sborově.

„Tak je půjdeme navštívit,“ vybídl je Matěj.

Zvířátka už mezitím zvědavě vykukovala ze svých domečků, ale jakmile uslyšela hlasité „ano“, zase se radši schovala.

Pavlinka vpustila děti na farmu, popřála jim, ať se jim u nich líbí, a s výpravou se rozloučila.

Matěj děti nejdříve zavedl do dřevěného srubu. Všichni šly vzorně v zástupu na ním.

„Tady si odložte svoje batůžky. Zatím je nebudete potřebovat,“ vyzval je. Děti si všechno odložily a pak vyšly za Matějem zpátky na dvorek.

Vtom si paní učitelka na něco vzpomněla. „Tady jsme vám přivezli pro zvířátka tvrdý chleba, pár jablíček a mrkvi,“ hlásila a podávala Matějovi velkou tašku.

„To jste moc hodní, zvířátka budou mít radost. Můžeme jim trochu vzít s sebou,“ pochválil je Matěj s úsměvem.

A tak se s taškou plnou dobrůtek vydali všichni vstříc zvířátkům.

Poslouchali jste pozorně?

- Kdo se bál křiku dětí?
- Co nesměly děti dělat na farmě?
- Co děti donesly zvířátkům?

Zahrajte si hru na zvířátka

Dospělý určí prostor (farmu), kde se bude hrát, a položí na zem podložku (domeček). Děti (zvířátka) se spokojeně procházejí po určeném prostoru a dospělý přitom zpívá písničku o farmě. Když přestane zpívat, děti se snaží rychle dostat do domečku, zatímco se ho dospělý (liška) snaží chytit. Když jsou zvířátka v domečku, už na ně liška nemůže.

Písnička ke hře:

Pozor, liška!

Dnes na far - mě prá - vě do - vá - dě - jí zví - řát - ka,
sko - ta - čí si v trá - vě, a - le ne - smí za vrát - ka.
U nich čí - há myš - ka, vo - lá: „Po - zor, liš - ka!“

ZVÍŘECÍ PROMĚNĀDA

Zatímco byly děti ve srubu a odkládaly si batůžky, zvířátka opatrně vylézala ze svých úkrytů. Jakmile děti vyšly za Matějem ven, hned se mezi ně přikolébaly zvědavé husy.

„To jsou naše husy – Agáta, Alžběta a Miloš,“ představil je Matěj dětem.

Paní učitelka si mezitím položila svůj batoh na zem, aby utřela Pepíčkově nos. Během chvilky se k batohu přihnala jedna z hus, zobákem si otevřela zip a začala paní učitelce ozobávat svačinu.

Děti se tomu smály a volaly: „Paní učitelko, podívejte! Ta husa vám jí batoh!“

Paní učitelka se polekaně otočila a začala husu hubovat: „Ty jedna, jedeš!“ Husu sice od batohu odehnala, ale když vytáhla sáček od svačiny, byl úplně prázdný. Husa jí celou svačinu spořádala.

„Vidíte, děti, ještě že jste si schovaly batůžky. Naše husy jsou pěkně mlsné,“ usmíval se Matěj a děti se smíchy popadaly za břicha.

„A co mají husy rády?“ zeptal se Kája.

„Husám chutná travička, kořínky...“ začal Matěj.

Vtom ho přerušila husa a hlasitě zakejhala: „Ga, ga, nejradši mám zrníčka z obilí.“

Děti se smály, že husa nenechala Matěje ani domluvit.

„Tady Agáta je maminka husa, Miloš je tatínek houser a jejich mládátka jsou housátka,“ pokračoval Matěj, když se dostal ke slovu.

Najednou za nimi zahudroval krocán: „Hudry, hudry, co se tady tak řehtáte? Jestli jdete na návštěvu, tak musíte být potichu!“

Děti se krocana lekly a raději se ztišily.

„A krocana Karla nám přivezli ze severu Čech. Pěkně tady hudruje. Rád baští třeba pavoučky a mouchy, ale taky zrní jako husy.“

+

Někdy se tu pěkně perou, kdo si zrní uloví dřív,“ pokračoval Matěj ve vyprávění.

„Jé, kočičky!“ ukázala Hanička k plotu. „Můžeme si je pohladit?“ zeptala se farmáře.

„Ano, ale pomalu, ať je nepolekáte. Mohly by vás poškrábat. Tohle je kočička Capinda a tohle kocourek Divíšek,“ představoval Matěj dětem kočičky. „Vzali jsme si je z útulku,“ dodal ještě.

„Kočky mají rády mléko, že ano?“ ujišťovala se Deniska.

„Ano, mají ho rády, ale my jim ho nedáváme, protože by je bolelo břicho. Dostávají kočičí granulky nebo maso,“ vysvětloval jí Matěj.

Vtom kočička zamňoukala, nahrbila se, vytáhla dráčky a skočila velkým skokem vpřed. Všechny děti zůstaly stát s pusou dokořán, když se kočička za chvíli vrátila s myškou v tlamičce.

„Jojo, naše Capinda se ráda chlubí, jak umí skvěle lovit myšky,“ usmíval se Matěj a pohladil Capindu po hřbetu. „Víte, jak se říká kočičímu mláďátku?“ otočil se k dětem.

„Kotátko,“ odpověděly společně děti.

„Správně, vy jste ale šikovní. Tak pojďte, půjdeme se podívat na další zvířátka,“ uzavřel Matěj výklad.

Poslouchali jste pozorně?

- Co udělala husa paní učitelce?
- Kdo hudroval na děti?
- Čím se pochlubila kočička?

Naučte se nazpaměť básničku

Zvířecí kousky

1. U srubu jsou cestičky,
chodí po nich husičky.
Zobák strkaj do batůžku,
vytáhnou si třeba hrušku.
2. Capinda vpřed skočila,
rychle myšku chytila.
V tlamičce ji hrdě nese,
pro pochvalu jde si zase.

CO TU DĚLÁ MAŘENKA?

Z vedlejší dřevěné ohrádky se ozývalo chrochtání: „Chro, chro, a co já, kdo pohladí mě?“ Děti se před plůtkem zastavily a zvědavě za něj nakukovaly. Z ohrady na ně chrochtalo prase divoké.

„Tohle je naše Mařenka,“ představil zvíře Matěj.

„Tohle prase ale přece patří do lesa!“ divil se Pavlík.

„To máš pravdu. Jenže Mařenka se jako malé selátko ztratila mamince. Hodní lidé ji našli a přivezli k nám na farmu. Mařenka je tu u nás moc ráda,“ vysvětlil mu Matěj a pak pokračoval, „podívejte, děti, divoké prasátko má celé tělo pokryté štětinami, ze kterých se dají vyrábět štětce.“

„Takové, se kterými ve školce malujeme?“ ujišťovala se Lucinka.

„Přesně tak,“ pokýval hlavou Matěj.

„A proč je Mařenka tak špinavá?“ zeptala se Kačenka.

„Prasátka se ráda rochní v bahně a vůbec jim nevadí, že jsou špinavá,“ smál se Matěj.

„No a proto, když se ušpiníte, říkají vám maminky, že jste jako čunátko,“ dodala s úsměvem paní učitelka.

Děti se na sebe podívaly a taky se usmály.

„Jééé, a tamhle je ještě další prasátko! A jak šlehá ocáskem,“ ukazoval nadšeně Kubík.

Všechny děti se hned přesunuly blíž k druhému prasátku.

„Tohle je naše domácí prasátko a jmenuje se Šlehačka. Právě proto, že pořád šlehá ocáskem,“ představil zvířátko Matěj.

Děti se tomu legračnímu jménu hned začaly smát.

„Šlehačku si pořídili lidé do bytu, ale jak rostla, tak v bytě zlobila a všechno ničila. Takže ji potom přivezli k nám. Tady jí je líp,“ vyprávěl dál dětem Matěj.

Společně pak obcházeli ohradu a Matěj jim vyjmenovával, co všechno prasátka spořádají: „Jsou to všežravci, a tak sežerou všechno, co mají v korytu, i to, co si samy najdou.

„Chro, chro, ještě řekni, že nejradši máme bukvice,“ doplnilo ho chrochtavě prasátko.

„Děti, a víte někdo, jak se říká mamince, tatínkovi a mláďátkům od divokých prasátek?“ zeptala se paní učitelka.

„Prasenska!“ vykřikl hned Ládík. Děti se začaly zase smát.

I Matěj se uculil a vysvětlil dětem, jak to je správně: „Maminka je bachyně, táta kňour a jejich mláďeti se říká sele. U domácích prasátek je to ale trochu jinak. Mámě se říká svině nebo prasnice, tatínkovi kanec a mláďě je taky selátko.“

Děti jen kroutily hlavami a divily se, jak je to u prasátek složité.

Když si pak všichni prasátka pořádně prohlédli, zamávali jim na rozloučenou a prasátka jim na oplátku pěkně zachrochtala.

Poslouchali jste pozorně?

- Jak se jmenovalo divoké prasátko, které se ztratilo, když bylo malé?
- Proč dostalo domácí prasátko jméno Šlehačka?
- Co se vyrábí z prasečích štětín?

Naučte se nazpaměť básničku

Prasátka

1. K naší farmě zakrátko
našlo cestu prasátko.
Mařenka se jmenuje,
v ohradě se raduje.
2. Podívejte na Kačku,
jak si hladí Šlehačku.
Dřív si v bytě bydlela,
ale moc tam zlobila.

